

spare paa sine Kræfter til noget nyttigt Arbejde, det, du der laver, fører saagu' ikke til noget. Har du ikke noget at bestille, Ragnhild?»

»Jeg duer ikke til noget, jeg har tabt Troen paa mig selv, paa alt og paa alle. Hvad kan jeg vel udrette, jeg er bare saa træt, saa træt, og saa vil jeg saa gerne være i Ro«. —

Hendes Blik bad ham mere end Ordene om at gaa, men han lod, som om han ikke forstod det.

»Det er kedeligt, at du er saa træt, Ragnhild, for jeg har netop et Arbejde til dig. Jeg kender nemlig en Kvinde, som jeg tror der er mere træt og trænger til mere Ro end du. Det er en fattig Kone ude paa Nørrebro, hos hvem jeg er Læge. Hendes gamle Moder har været syg og sengeliggende i mange Aar, og nu er det snart paa det yderste med hende. Datteren har trolig plejet hende og trods sin store Fattigdom spredt et vist Velvære over den gamle Kones sidste Levedage. Hun har ofret Tid og Kræfter, arbejdet Nat og Dag for sin Moder og sin lille vanføre Dreng. Nu er Konen selv syg, hun er ødelagt af Nattevaagen og Overanstrengelse. Da jeg saa dig sidde ørkesløs i din Fløjels Lænestol og klage over, hvor træt du var, kom jeg pludselig til at tænke paa hende — jeg sammenlignede hendes Træthed med din . . . Ragnhild! Jeg faar en Ide; du skal gaa med mig ud til hende for en Gang at faa at se, hvordan saadan Folk har det . . . Og saa skal du, naar du kommer derud, tage dit Tøj af og blive der, til jeg igen henter dig, saa kan du passe den gamle, medens Datteren hviler sig i nogle Timer — den gamle er let at passe. Naar hun bare faar sin Medicin i rette Tid og lidt at læske sig paa en Gang imellem, er hun tilfreds, det gamle Skind.«

Doktoren rejste sig.

»Kom saa, Ragnhild, tag dit Tøj paa strax, jeg har meget at bestille i Dag og tør ikke sinke mere Tid, end jeg allerede har gjort ved min Visit inde hos Tante.«

Ragnhild var pludselig vaagnet op af sin Døs. Hun stirrede forbavset paa Doktoren, hun kendte ham slet ikke igen. Han havde altid behandlet hende med en kølig Overlegenhed, saadan som Folk behandle et dumt, forkælet Barn, om hvem de i deres stille Sind tænke, at var det deres, saa skulde det min Tro faa. Jo, hun havde godt følt, at han omtrent tænkte saaledes om hende, den Gang hun var glad og begejstret, havde store Ideer og lyse Tanker . . . den Gang, da hun var ung og glad, den Gang — aa! den Gang. —

(Fortsættes.)

Fru Redaktør!

Tillad mig et Par Bemærkninger i deres ærede Blad. Der blev ved Kvindekongressens Møde af en Taler fremhævet: »At han vilde arbejde paa at vække Hadet til de bestaaende Samfundsforhold,« og han akcentuerede, hvorledes det pinte ham, at naar man spurgte en Arbejder i smaa, trange Kaar, hvorledes han havde det, og Svaret da lød — »Godt«. Dette er mig lidt gaadefuldt, for mig stiller det sig saaledes, at enhver, der arbejder med filantropiske Forhold for Øje, maa det være om at gøre at lette sine

Medmenneskers Byrder, men dette opnaas næppe ved at vække Had og Bitterhed, tværtimod vil dette kun gøre Byrden tungere. Nu vil Taleren maaske bemærke, at dette er et nødvendigt Onde for at vække Folk, men heller ikke det kan jeg indrømme; thi er der Sandhed og Livskraft i en Sag, da skal den nok bane sig bedre og sikrere Veje, end de der kan aabnes gennem Had og Fanatisme. I det Hele taget føler jeg mig overbevist om, at det vil befordre en sundere Udvikling, naar man fæster Blikket paa det, der er at bygge op, end naar man stirrer sig blind og harm paa det, der er at bryde ned.

e. d.

* * *

At vi naturligvis er enige med den ærede Indsender i, at det er større at saa Kærlighed end at saa Had, det vil vi indrømme, men vi tro slet ikke paa en Kærlighed til Sandhed og Retfærdighed, som ikke hader Løgn og Uret. Er det i det hele taget muligt at opføre en ny Bygning uden at rydde Grunden? eller saa en ny Sæd uden Jorden er gennemfuret? Og ved sligt Arbejde kommer meget afskyeligt frem, som man ikke anede gemtes i dens Skød.

Vi kan ikke andet end hade en uretfærdig Samfundsordning, der fra Fødselen udelukker Fattigmænds Barn fra Forplejning, Opdragelse og anden Adgang til store Evners Udvikling, hvis vi elske det ædle i Mennesket, som er skabt i Guds Billede.

Red.

Meddelelser.

Der er i disse Dage udgaaet et Opraab til Lærere og Opdragere, i Særdeleshed Folkeskolelærere og Folkeskolevenner, om et internationalt Samarbejde i Opdragelsen.

Maalet er: International Enhed i de pædagogiske Grundsætninger. Midlet til at opnaa dette Maal: Oprettelsen af et vedvarende internationalt Opdragselsraad.

Indbydelsen, som er undertegnet af fremragende Skolefolk fra Amerika og næsten alle europæiske Lande, lægger i sit Opraab særlig Vægt paa, at søge at udarbejde andre Lærebøger i Historie, som ikke længer bør være en blot og bar Krigshistorie, der meddeles Børnene, men Menneskelivets og Kulturlivets Historie til Udvikling af Humanitet.

»Kløfterne mellem Nationerne bør ikke uddybes, men jævnes« — Kanonerne bør ikke længer danne den sidste Afgørelse mellem Folkene! —

For dem, som ikke tilbede den raa Magt og som harmes over den umaadelige Højde, hvortil de militære Budgetter drives op, maa denne Indbydelse være en god Lejlighed til at sætte deres Kræfter ind paa et mere frugtbart og velsignet Arbejde for Børnene og de unge.

For Danmarks Vedkommende kan man, for at faa nærmere Oplysning, blandt andre henvende sig til Kommunelærerinde Fru E. Minet, Oehlenschlägersgade 57, København V.